

Ще ме заровятъ — ще ме забравятъ!.. По-добре да не бѣше се раждалъ — както всички и азъ щѣхъ да си отида и нищо да не зная. А сега? Сега знамъ, че нищо не може да ме извади отъ праха. Ще стана прѣстъ, а другитѣ ще тѣпчатъ по нея... Кой ще вземе да си спомня?

Запетайката още по-силно зариде и въ отчаянието си заудря глава въ твърдия гранитъ. И не чувствуваше болка отъ ударитѣ — така силна бѣше болката въ душата му. А може би, той не бѣше вече въ пълния си разумъ. Отъ крайно изтощение, той се полюляваше, присѣда на земята, пакъ става. Въ очитѣ му пригъмняваше, на нѣколко пѣти силно се разтреперва като въ треска.. Подрѣма малко и въ съня си високо извика:

— Вестника!

Стрестна се, стана пакъ и се загледа втречено въ паметника. Слабо огрѣнъ отъ луната, цѣлиятъ изподупченъ, безъ носъ и килнатъ на страна, той като че ли се хилѣше.

Безумна мжка отново сви сърдцето на Запетайката и той грѣмко застана...

Отъ нѣкжде се чу лай, после той приближи, нѣкой тежко крачеше като тропаше съ бастунъ по земята. Стариятъ пазачъ го наближи и побутна.

— Ставай, не му е мѣстото тука... Хайде — отивай... — каза той.

Запетайката, безъ да може да съобрази кой е това и какво иска отъ него, стана като накуцваше.

— Вижъ го — съ плачъ въ гласа заговори той, като показваше паметника си — вчера бѣше здравъ, седѣше си кротко, пишеше, а днесъ?... Свършено е вече... свършено... А-ай, ти имашъ ли паметникъ? Не! Азъ ще ти направя.. Азъ сега